

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Επὶ ἐννεῶντα τέσσαρα καὶ χίλια ὀκτακόσκι
νῦναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φῶμε κ' ἄλλα τόσα

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κ' Ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι

Τῶν ἡρῶν μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ ΡΩΜΟΣ τὴν ἰσοβάδα — μόνον μὴ φορὰ θά βγαίη.
κ' ἔσαν ἔγω ἱσοβάδα — κ' ἔσπευ μου περβαίη.
Συνδρομητὰς θά εἴχηται — γινεὶ λεπὰ δὲν ἔχομε.
καὶ ἔσαν Ἀθῶν τὴν πάλιν — καὶ εἰς τὴν ἄλλοδαπὴν.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶναι — εἰχος νάξια κ' ἔντροπὴν.
Συνδρομὴ γὰρ κατὰ χρόνον — ἔσοθ' ἄφαιτος εἶναι μένον.

γὰρ τὰ εἶνα ἔρωσ μὴ — εἶνα ἔργα καὶ ἔσοθ' ἔρω.
Κ' ἔνα φύλλο ἂν κρατῆ — ἔγινεσ συνδρομητὰς.
κ' ἔσπευ τὸν καρὶ δὲν εἶλε — θὰ τὸν γὰρ μαῦρος εἶλε.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀν' αὐταῖς πρὸς ἐμὲ.
Γὰρ τὰ εἶρα καὶ τὴ μέρα — κατὰ φύλλο μὴ δεκάρα.

Δεκαπέντε Ὀκτωβρίου,
πρόεδρος Βουλευτηρίου.

Ὀγδόνητα δύο καὶ τετρακόδια,
κλαίει κ' ὁ Ρώσος, κλαίει κ' ἡ Ρώσσα.

Ἡ τῆς Δευτέρας κανονία,
ποῦχε τραντάξει τὸν ντουζιά.

Ἡτο Δευτέρη θλιθερὴ, Δευτέρ' ἀφορισμένη,
καὶ δέκα παρὰ τίταρτο ἔκτυποςαν τὰ ῥωλόγια
κ' ἀκόμη ὠνεύριετο ἡ πλάσις κοιμισμένη,
ὅταν ἔτρανταξέ σεισμός ἀνώγεια καὶ κατώγεια.
Βροντὴ χιλοκίρανος δευτέρας παρουσίας
καὶ κοψιμάτων πρόξενος κ' ἄλλίγης ὑπρασίας.

Ἀκόμη δὲν ἰβρόντησε τίποτο κανὸν σπάνιον
μῆσα ἔσοθ' κράτος τῶν Ρωμῶν τὸ μίγα κ' ἀραιμάνιον.
Μ' αὐτὸ τὸ βροντοκτύπημα σαλεύει κατὰ κάρρα,
ἔλος ἔ τόπος ἔναξια μὲ μὴ ὅσαν ροκανίτι,
κ' ἔτραχαν εἰσάται, ἀμαξιας, καὶ βιζαβί καὶ κάρρα
νὰ μάθουν πῶθεν ἔρχεται αὐτὸ τὸ κανονίτι.

Σιγῶν κ' οἱ λεοντόκαρδοι καὶ τρέμου ὅταν καλῶμα,
πολλῶν σπητιῶν καὶ μαγαζιῶν τσακίζονται τὰ τζάμια,
μὴ σπάνε καὶ ταυροῦτηδων κικμποῖσι μαστραπαδέσι,
πῆδων μὲ μῆσασι σκικατὰ βιοσοδέσι παππαδέσι,
ἀπὸ τοῦς τοίχους χῆματα κατρακυλοῦν, κ' ἀδοξίαιται
καὶ τρέχουν Ἀστουφλακίσι μαζὶ μὲ πυροεξίστασι.

Νίφτι ἔσοθ' κράτους τῆς Ἀρχαίσι κ' εἰς τόσκι Ἐξουσιαίσι
καὶ πηλαλοῦν καὶ γίνονται μεγάλασι βουφλισίαισι.
Σ' ἔλωσ τοῦς φοβιταρῆδεις παρηγορηταῖσι σταλαζοῦν,
μὴ σὰς τρομάξιν, βρεὶ παιδιῶν, καὶ τοῦτο τὸ κανόνι,

καὶ πιάττα τοῦς ἀναρχικοῦς ξιφῆρει ἀλαλαζοῦν
πεζοὶ Κοζάκοι κ' Ἴρπιτοι, Οὐσσάροι καὶ Δραγόνοι.

Προέβλεσαν ἀπάισια εἰωνοσκόποι μάγοι,
ἡ λογοδιάρροια ἔπαψε τοῦ καθὲ παρλαπίπτι,
καθεὶς θαρρεῖ ἔσοθ' σπητι τοῦ πῶς μπόμπια διεραγῆ
κ' ἔψαχνε ἔσοθ' κρεβάτια, τοῦ, σὲ μὴ καὶ σ' ἄλλη τρύπη,
νὰ ἔβρη τὴν μπόμπια τῆ φρικτῆ κ' ἔκλεινο τὸ φουρνίλο,
ποῦ θηλικῶν κ' ἀρεσνικῶν ἐξίσθη τὸ ταερβίλο.

Καπνὸς ἔξετυλίγετο σιγὰ σιγὰ ὅταν εἶδι...
πηλάκα κ' ὁ Καλλιτρονὰς μαζὶ μὲ τὸν Μπουσιρῆν.
Μὴ τῆς μακρουτοθηκαίσι μὰς τῆς πῆραζαν ἡ ζίσταίσι
καὶ ξαναπῆρανε φωτιὰ νὰ μὰς ἀνοίξουν ρίσταίσι ;
μὲ τὰ βροντοκτυπήματα δὲν κάνομε νισάρι
καὶ τ' ἀβραυστα θὰ θραυσοῦμε τῶν Ἀθῶν ἰδαρῆν.

Τῆς βροντῆς τὸ ξαφνικὸ
ἔκανε πολὺ κακὸ.

Θρήνος καὶ στρίγγιλιμα μὲ ἔσοθ' Σχολαίσι,
μὲ τρέμο ριχνοῦνται σοφὰ βιβλία,
μῆσα εἰ τούτῃ τῆ σφοδρῆσι
κλαίει κ' οἱ μεγάλοι καὶ τὰ μουρῆσι.

